

РЕШЕНИЕ

№ 11598

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1455** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. Й., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., гражданин на Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. Г., срещу Заповед рег. № 4536 Р.-5 от 09.01.2026 г. на началник ГПУ С. към РДГП Е., ГДГП-МВР, с която на основание чл.42, ал.1, т.2, вр. чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Експулсиране в Република Т.“.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на заповедта поради липса на мотиви, съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Визира нарушения на чл.26 и чл.35 от АПК, както и на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ поради неизясняване на случая му от фактическа и правна страна. Поддържа, че работи като „международен шофьор“, поради което наложените му ПAM по ЗЧРБ накърнявали правото му на труд и били в нарушение на чл.6 от АПК и чл.8 от ЕКПЧ. Претендира се отмяна на заповедта.

Ответникът началник ГПУ С. към РДГП Е., ГДГП-МВР, не взема становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Докладна записка рег. № 4536р-603 от 07.01.2026 г. на полицейски инспектор в 03 група на КГПП „К. А.“, че на 07.01.2026 г., около 02:30 часа, на ГКПП Капитан А. е пристигнал за влизане в страната автобус марка „С.“ с турски рег. № 16УАН69, управляван от турския гражданин У. Д., [дата на раждане], паспорт № U23735524. За автобуса е изготвено

искане за съвместна проверка с Агенция „Митници“ с цел „Укрити лица и наличие на тайници”. При съвместната проверка в специално пригоден тайник, в задната част на автобуса, са открити две укрити лица:

1. Н. А. М. М., род. 27.08.2003 г., паспорт № В32961819 - И.;
2. М. Isa Y., род. 20.03.1999 г., без документ за самоличност, по негови данни гражданин на Република Т..

Извършена е справка в НШИС и А. - без резултат.

Водачът на автобуса е задържан със заповед за полицейско задържане № 4536зз- 1/07.01.2026г., укритите лица са задържани със заповед за полицейско задържане съответни № 4536зз-2 и 3/07.01.2026 г., считано от 04.00 часа и са приведени в ПНЗЛ на ГПУ С..

Във връзка с изнесените данни е направено предложение на чуждия гражданин Y. D., [дата на раждане], паспорт № U23735524 - Т., да бъдат наложени: Принудителна административна мярка „Експулсиране“ на основание чл. 42, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от Закона за чужденците в Република България и Принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз” за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“.

С оспорената Заповед рег. № 4536 Р-5 от 09.01.2026 г. на началник ГПУ С. към РДГП Е., ГДГП-МВР, на турския гражданин Д. Й. на основание чл.42, ал.1, т.2, вр. чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ е наложена ПАМ „Експулсиране в Република Т.“. В акта е направено позоваване на мотивите на Предложение рег. № 4536р-603 от 07.01.2026 г., както и на факта на осъждането на лицето за престъпление по чл.280, ал.2, т.1, т.3 и т.4 от НК.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на чуждия гражданин, в присъствието на преводач, на 09.01.2026 г. Жалбата срещу нея от 19.01.2026 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган предвид уредената в разпоредбата на чл.44, ал.1, изр.1 ЗЧРБ възможност за делегиране на правомощия. Със Заповед рег.№632 от 17.06.2024 г. директорът на РДГП Е. (орган, изрично посочен в чл.44, ал.1, изр.1 ЗЧРБ) е делегирал правомощия на началниците на ГПУ при РДГП Е. да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл.39а, вр. чл.44, ал.1 от ЗЧРБ. Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с фактическите основания, посочени в Докладна записка рег. № 4536р-603 от 07.01.2026 г. на полицейски инспектор в 03 група на КГПП „К. А.“, предвид направеното в акта позоваване на него и съгласно Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС, ОСГК. Налице е съответствие между посочените в акта фактически и правни основания, поради което следва да се приеме, че същият е мотивиран съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК по начин, който не е затруднил засегнатото лице да разбере вида и характера на наложената му ПАМ и да организира защитата си срещу нея.

Ответникът е представил Споразумение, одобрено с Определение № 5 от 09.01.2026 г. на Районен съд Свиленград по НОХЗ № 20265620200014/2026 г. с подсъдим Д. Й., [дата на раждане] в Република Т.. Със споразумението от 09.01.2026 г. турският гражданин Д. Й., [дата на раждане], турски личен номер 23567405798, притежаващ турски паспорт U23735524, с адрес за призоваване от следствен арест при РУ – С., се е признал за виновен в това, че на 07.01.2026г., през ГКПП „Капитан А.“ – шосе, е превел през границата на страната от Република Т. до Република България

чуждите граждани М. И. Я., [дата на раждане], гражданин на Република Т., и Х. А. М., [дата на раждане], гражданин на И., без разрешение на надлежните органи на властта, като за превеждането е използвал ПМС - автобус марка „С.“ с турски рег. № 16УАН69 – престъпление по чл.280, ал.2, т.3, т.4, вр. ал.1 от НК (превеждане през границата на страната на отделни лица или групи от хора, които не са български граждани (по чл. 280, ал. 2, т. 3 от НК), без разрешение на надлежните органи на властта, извършено по отношение на повече от едно лице, когато е използвано МПС (по чл. 280, ал. 2, т. 4 от НК).

Обсъдени съвкупно протоколното определение за споразумение от 09.01.2026 г. на РС Свиленград и Докладна записка рег. № 4536р-603 от 07.01.2026 г. на полицейски инспектор в 03 група на КГПП „К. А.“ сочат, че в един и същи ден, на 07.01.2026 г. спрямо турския гражданин са предприети различни мерки от държавни органи на Република България - образувано е наказателно производство, задържан е на основание чл.64, ал.2 от НПК, издадена е заповед за конвоиране и привеждане в следствен арест, наложени са му два броя ПАМ, всичките във връзка със задържането на чуждия гражданин на същата дата 07.01.2026 г. Обстоятелствата, при които е задържан чуждият гражданин, които безспорно са му известни и които са наложили налагане на ПАМ по ЗЧРБ са указание, че формалното изпълнение на процедурата по чл.26, ал.1 от АПК в случая не е съществено процесуално нарушение. С други думи, при обстоятелствата, при които е задържан Д. Й. на 07.01.2026 г. не съществува необходимост от времева разлика между образуване на административно производство за налагане на ПАМ по смисъла на чл.26, ал.1 от АПК и самото ѝ налагане. Смисълът на уведомяването по чл.26, ал. 1 от АПК е да се осигури правото по чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК на участие на лицето в административното производство. Последното от своя страна гарантира установяването на всички факти и обстоятелства от значение за случая по смисъла на чл.35 от АПК, вкл. с оглед на систематичното място на разпоредбите. В конкретния случай, правото на защита на адресата на мярката е гарантирано чрез обжалването ѝ по съдебен ред. В хода на съдебното производство жалбоподателят не ангажира доказателства по наведените в жалбата му благоприятни за него твърдения, което е указание, че в хода на административното производство не е накърнено правото му на защита да навежда факти и да ангажира доказателства за установяването им, респ. не е налице нарушение на чл.35 от АПК. Евентуални процесуални нарушения са релевантни единствено ако са съществени, т.е. такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, каквито данни в процесния случай не се установяват. Не е допуснато съществено накърняване на правото на защита на лицето в хода на административното производство, нито са налице данни и доказателства, че органът би постановил акт в противен смисъл. В хода на съдебното производство чуждият гражданин не ангажира доказателства, които би представил на административния орган, но са останали необсъдени от последния, както и такива в подкрепа на твърденията си в жалбата. Дължим е извод за липса на допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 от АПК.

Разпоредбата на чл.42, ал.1, т.2 от ЗЧРБ урежда възможност за налагане на ПАМ „експулсиране“ на чужд гражданин, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1-4 от с.з. В случая, административният орган се позовава на чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ – наличие на данни, че чуждият гражданин извършва дейност по незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Последните обстоятелства безпротиворечиво се установяват от протоколно определение за споразумение от 09.01.2026 г. на РС Свиленград и Докладна записка рег. № 4536р-603 от 07.01.2026 г. на полицейски инспектор в 03 група на КГПП „К. А.“. Същите не са оборени в хода на съдебното производство. Дължим е извод за доказаност на намереното от административния

орган основание по чл.42, ал.1, т.2, вр. чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ за налагане на процесната ПАМ.

Противно на твърденията в жалбата не е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, според който при налагане на ПАМ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Нито едно от посочените в разпоредбата обстоятелства не се установява по отношение на жалбоподателя. Самият той не твърди, че има продължителност на пребиваване в страната ни, която би могла да бъде релевантна по чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. Няма качество на уязвимо лице по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ. Няма подадена молба за закрила по ЗУБ или друго разрешение за пребиваване в страната ни, няма никакви данни и твърдения за семейни, културни или социални връзка с България, които биха могли да са релевантни по смисъла на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ.

Съдът приема, че с оспорената ПАМ не се накърнява основно право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, според който всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, при неконкретизирани, общи и бланкетни доводи на жалбоподателя за подобно засягане. Съгласно чл.8, пар.2 от ЕКПЧ при спазване на критериите „предвидени в закона“ и „необходими в едно демократично общество“ държавата може да налага ограничения на това право в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която да е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност, което изискване в случая е изпълнено предвид разпоредбата на чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. Наличието на влязла в сила присъда за дейност по незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави в случая дава превес на обществения интерес. Мярката се основава изцяло на личното поведение на турския гражданин, което засяга най-охранените обществени отношения, предмет на уредба от Наказателния кодекс на страната, респ. тежката противообществена проява на Д. Й. от 07.01.2026 г. е указание за липса на защитими по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ основни права. Съвкупната преценка на гореизложените обстоятелства, установени по отношение на индивидуалния случай на жалбоподателя, сочат на липса на защитим частен интерес по смисъла на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ.

Не е допуснато нарушение и на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК. Същият предвижда, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, която в случая е охрана на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Преценката на баланса между мярката и визирана цел следва да се извърши съобразно чл.6, ал.2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не е налице възможност за прилагане на по-благоприятни за лицето мерки, с които да се постига целта на закона съгласно чл.6, ал.3 от АПК. При съобразяване на доказаното лично поведение на чуждия гражданин следва да се приеме, че

същият представлява достатъчно сериозна и реална заплаха за защитим обществен интерес, поради което при преценка на баланса по чл.6, ал.2 от АПК превес следва да се даде на последния.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължим е извод за отхвърляне на оспорването на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, но тъй като разноски не се претендират, поради което такива не се присъждат.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, Първо отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Й., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., гражданин на Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. Г., срещу Заповед рег. № 4536 Р.-5 от 09.01.2026 г. на началник ГПУ С. към РДГП Е., ГДГП-МВР, с която на основание чл.42, ал.1, т.2, вр. чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране в Република Т.“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.46, ал.2 от ЗЧРБ.

СЪДИЯ: